

Ето на, откога те уча азъ на умъ и разумъ, аматвоята глава зема ли? добави кръчмарътъ тържествено. Ако бѣ ме слушалъ, ти щѣше да се научишъ да пѣшъ и играешъ като славей (Подправановъ бѣ забравилъ, че славеятъ не знае да играе). Сега вече си старъ, но когато бѣ на 13—14 години можеше така да се изтъщишъ, че да изнамѣришъ нѣщо. И нѣмаше тогава да студувашъ по желѣзния пѣтъ, съ знаменце или фенерецъ въ ржка да чакашъ влака, а той изпищи и замине, пѣкъ ти останешъ па го зяпашъ, като гладна гарга. Ама ти, какъвто си, ако бѣ станалъ изнамѣрвачъ, щѣше да пострадашъ въ нѣщо, както това се е случило съ Петра Дянката.

— Кой е Петъръ Дянката?

— Този човѣкъ изнамѣрилъ на младини нѣщо, ала за жалость го постигнала злочестина. Когато билъ 13—14 годишенъ, баща му го пращалъ на училище. Искалъ сиромашътъ баща да свърши малкиятъ Петърчо баремъ трети класъ, та да може да се залови за нѣкоя по-добра работа. Родителитѣ имали кожухарски занаятъ, ала вѣрвали, че синъ имъ, щомъ свърши училището, ще може да постъпи въ нѣкоя по-добра работилница. За жалость момчето не обичало да учи. То било постоянно недовошно, намусено, намръщено, сърдито, бѣгало отъ уроци, не носѣло ни учебници, ни тетрадки, ни перо и мастило въ училището. Учителитѣ викали бащата и му съобщавали, че симъ му Петъръ не бърви добръ на училището. Горкитѣ родители — молили се Потру, мѣмрали го, съвѣтвали го, ала момчето не чува и не чува.

— Азъ не искамъ да кълва като сестра си Мара, думалъ Петъръ. Макаръ да ходя по улицитѣ, ама